

quia si possessorii excludit petitorium inchoatū, fortius inchoandū, de iure iurā. c. quemadmodū. Nec ēt creditur, q̄ ubi actio est petitoria in petitorio, deat admitti talis petitio, q̄a pōt restituēdo sibi providere, nisi contendat illū nec spoliatum, quo casu equum eēt admitti vsq; ad libelli porrectionem, ff. de se. l. 1. & 2. Hæc dicta mihi non placēt, Nam possessorium excludit petitorium inchoatum, quod deducitur per viam exceptionis, non quando per viam actionis, vt in c. 2. supra eod. & hic, sed nos loquimur quādo concurrunt ad agendū. Itē non placet, q̄ sorte dirimatur, quia priuilegiū suspensionum est tributum possessorio, quando præcederet. Nam tex. hic dicit, q̄ non pōt reconueniri, &c. sed quando simul concurrunt, nō est reconuentio, sed principalis conuentio, cessat ergo illud priuilegiū. Debet enim refringi & non ampliari, cum sit contra naturā aliarū actionū, & deuiat a cōibus regulis iuris, vt supra dixi, facit quod no. in c. frequens, ff. de restit. spoliat. Ad idem optime facit l. si fuerit, ff. de reb. dub. vbi si dico, Lego illi centū, qui primo ascenderit Capitolium. Si duo pariter ascendant, neutri debetur legatum, quia verū est dicere neminem prius ascendisse: ita in proposito, admittantur ergo ambæ petitiones tanq̄ principales. † Secundo quæro, hic patet, q̄ de eadē spoliatione pōt agi & excipi: pone q̄ agens possessorio succubuit, & sic absolutus fuit reus; postmodum iste reus sic absolutus agit contra illum super certa re, ille nunc excipit de illa spoliatione, in qua directē agens succubuit, nūquid possit repeli per replicationem rei iudicatæ, quod est querere, an res iudicata in directo interdicto obstat excipienti de eadē spoliatione? vñ q̄ sic. Et quia aliud agit nūc, quia primo petebatur restitutio, nunc vero excipitur ad repellendū agentē, ergo nō dēt obstat exceptio rei iudicatæ. ff. de except. rei iudi. l. cū queritur, & l. seq. & quod no. in c. aduersario, infra de excep. Cōtrariū tenēt Inn. & Hof. & cōiter Doct. quia eadē sunt persone, eadem res, eadem causā petendi in effectu. Nam si admitteretur hæc exceptio hoc casu, non audiretur agens, nisi prius restitueret illam rem, vt in c. 2. supra eod. & sic indirecte consequeretur rem, sup̄ qua obtinuit contrariam sententiam ex eadē causā, & sic tollitur motum præcedēs, quia effectualiter ad idē agit. Item plus est agere, q̄ excipere, ideo succumbens satis dēt succumbere in exceptione ex eadem causā. Itē illa exceptio in effectu erat inclusa in actione, quæ deducebat ibi spoliationem, pro hoc, ff. de except. rei iudi. l. legi, & l. cum queritur, cū l. seq. † Sed quæro, quid e contra, pone q̄ prius succubuit in exceptione, nunc vult deducere spoliationē per viam actionis, nunquid obstat exceptio rei iudicatæ? Inn. q̄ nō. Nā primo nil petiit, & sic vere nūc ad aliud agit, & pinguius nunc, q̄ primo, & idē no. in c. 2. supra eod.

- 15 t Quæro, quid si succubuit in exceptione, cum ageret pro certis rebus. Nunc vero iterum agit actor pro aliis rebus, nunquid poterit pro aliis rebus de eadem spoliatione excipere, de qua primo succubuerat? Innoc. q̄ sic, quia ad aliud nunc agit, & sic aliud est iudicium, ff. de except. rei iudicatæ. l. si quis ad exhibendum, & l. si ex testamento, & l. si cum argentum. † Vltius quæro, pone quod contra te agentem petitorio excipi de spoliatione, & obtinui, nunc volo agere directē de illa spoliatione, nunquid teneor tibi respondere super prima petitione petitoria? videtur quod sic, quia cum prima fuit petitoria, & secunda possessoria, debet procedi, sicut super duabus mutuis petitionibus, vt in c. 2. supra eod. Item intentando actionem & recedendo ab exceptione renunciauit iuri suo, arg. c. quod ad consultationem, de re iudi. Et hanc opi. tenuit Lanfran. sed Hostiē. & Ioā. Calder. hic tenēt contrarium, quia iam fuit sublata prima petitio per exceptionē, & sic ista est conuentio, & non reconuentio, & ideo habebit beneficium huius c. vt reconueniri non possit. Nec verum est, quod videatur renūciasse iuri & beneficio exceptionis intentando actionem, quia contraria procedunt recurrente ad actum contrarium, sed actio non est huiusmodi, immo tēdit, vt directo restituitur, vbi primo petebat indirecte, & hoc satis placet. † Vlti. hic quæro, an agentis interdicto, vti possidetis, obstat exceptio spoliationis, sicut agentis interdicto alia actione, seu interdicto, vt hic? Innoc. quod sic, si tamen spoliatus vellet, de vñ q; simul peragere possit; tu hanc materiam expedias, p̄out plene dicam in c. veniens, de p̄scri. vbi hoc tangitur.

- a SEB SAP. † Agens possessorio. Vide ad hęc not. per Lanfran. de Oria, in rub. de causa pol. & prop. col. fin. vbi ponit, quando succumbens in possessorio possit redire ad petitorium, & e contra.
b ZACHAR. † Obstat exceptio spoliationis. Adde Io. And. in c. frequens, de restit. spoli. & Spec. in tit. de peti. & posse. §. i. ver. quid si aliquis.
A N T. F R A N. An agentis interdicto vti possidetis obstat exceptio spoliationis? dicas, q̄ quādo agit talis interdicto, iudex potest sequi tractare viam possessionis, & illam partibus interdicere, vt per Spec. in tit. de sequeltr. pol. & fru. Dicis tamen q̄ tale interdictum est interdictum retinendū pol. tamen habet vim recuperandē, vt per Bart. in l. 1. in 3. colum. C. vti pol. & huiusmodi interdictum non datur contra istum possessorem habentem iustam causam retinendi, vt l. colonus, ff. de vi & viar. Et an tale interdictum detur pro rebus mobilib. vide no. in c. licet causam, de proba. Et adde, q̄ tale interdictum non habet locum pro turbatione verbali, vt per Bar. Ioan. de Imo. & Alexand. in l. si prius, ff. de ope. no. nunciā. & vide per do. Anto. in c. audita, de restit. spolia. & Bal. in l. ordinarij, C. de rei vend. Et adde etiam, q̄ tale interdictum datur emptori contra venditoris in possidentem rem venditam precario, vt est glo. in l. ab emptione, ff. de pact. Et de materia huius interdicti, vide quę plene habentur in l. si duo, ff. vti possidetis.

De Plus petitionibus.

Rubrica.

Continuatur hæc rubrica, secundum Gof. & Ioā. And. quia plerunque in iudiciis plus petitur, quā debeatur. Itē inter incidentes quæstiones interdum proponit reus, q̄ actor plus petit, ideo &c. Vel continua sic: Supra in proxima rub. visum est de ordine cognitionum. verum, quia interdum excipitur actorem plus petere, & dubitari posset de ordine & modo procedēdi, ideo subiicitur, &c.

S V M M A R I V M.

- 1 Plus petere quomodo quis dicatur, & qualiter puniatur. 3.
- 2 A iudicarij dicitur etiam ille, qui contendit in iudicio in causa pecuniaria.
- 3 Solutio licet sit de iudicata in certo loco, potest tamen impune peti in loco domicilij de victoria secus in alio loco, nisi promittens sit in mora 5.
- 6 Plus petentem an possit penitere usque ad sententiam.
- 7 In panis legalibus licita est penitentia usque ad sententiam.
- 8 Calus. in quibus plus petens non puniatur, Plus petens non incurrit penam, nisi conuincatur.
- 9 Penam tripli quā possit peti de iure canonico?
- 10 Condemnatio expensarum non fit post sententiam, nisi principaliter petantur.
- 11 Plus petere dicitur etiam ille, qui petit ex rebus obligatis uiliorem.
- 12 Quando aliquis plus petit, an differatur iudicium in totum, an seruetur sententia diffinitiva cum panis, que hic ponuntur?
- 13 Inducie tam iuris, quam hominis duplicantur propter plus petitionē, & considerantur a tempore, quo petitur, non a tempore, quo fuerint date. 14.
- 15 Libellus continens plus debito an possit totus negari? Positio partim vera & partim falsa an possit in totum negari?
- 16 Responso affirmatiua, vel negatiua facta positioni, vel libello, quo casu refertur ad omnia contenta in eis.
- 17 Reus plus negando an incidat in aliquam penam, quando etiam actor plus petiit?

C A P. I.

- 1 Onsilium. † Ponit quatuor modos plus petendi, & penas plus petentiū, secunda ibi, [Te quoque.] Casus lit. Aliquis mutauit pecuniam alicui amico restituendam sibi certo termino. Iste repetebat ante terminum illam pecuniam: respondebatur q̄ non poterat repetere ante terminum illā pecuniam, imo de hoc puniri debebat. Cōsultuit Papam, q̄ super hoc responderet, q̄ non fuit consiliū prouidēti, q̄ ante terminum pecuniā sibi debitam repetiit: vnde punitur importunitas plus petentium, si in iudicio perstiterit in sua petitione, hoc modo si plus repetit, sine causā, in expēsis aduersario condemnatur. qui plus petit loco, ad interesse tenetur pro eo, q̄ utilitas adimitur debitori, quā habuisset, si in loco statuto soluisset, & ei, qui plus petit tempore, duplicantur inducie, nec respondere tenetur, nisi ci soluantur expensæ. In tex. §. [Te quoque.] In isto §. exponit quatuor modos prædictos plus petēdi. Ille petit plus causā, cū aliquid debetur in genere, vel sub alternatione, rem in specie, vel vnū precise petit. Re vero plus petit, si decē sint debita, & ipse petit 20. Loco plus petitur, cū quis alibi cōuenitur, q̄ vbi soluere conuenit. Tēpore plus petitur cum ante terminum, vel conditionē petitur, quod debet.
- 2 Ber. † No. 1. q̄ aduersarij dicitur, qui mecum contēdit in iudicio, etiam si sit causa pecuniaria. † Aduersatur, n. mihi inquan-

ADDITIONES.

- a ZACHAR. Et si cā sit pecuniaria. No. Inn. in c. cū inter, col. 1. infra, de exce. Bal. in l. 1. col. 3. ver. ex hoc infero quādam conclusionē, C. qui admittit.